

[Morten Lange.]

forholdene for lærere. Vi ser ikke så sjældent, at der kommer sager op, som blæses op til at være sager i landsmålestok til skade for langt mere end det, som sagen egentlig vedrører, men hyppigst, meget typisk, på grund af at en skoledirektion eller en lignende styrelse har, skal vi sige særprægede synspunkter på et eller andet område. Jeg er meget glad ved, at folk har særprægede synspunkter, men der er grænser for, hvor meget de skal have lov til at slå igennem over for andre menneskers levevilkår. Jeg skal ikke tage de enkelte sager op, men blot benytte lejligheden til at generalisere ud fra spørgsmålet om anciennitet og andre fastsættelser og sige, at der er en lang række andre områder, hvor de lokale skolestyrelser har betydelige fuldmagter, og hvor det er vigtigt, at de bruger dem med overordentlig fornuft, så vi ikke risikerer sager, der ikke er til gavn for skolen. Jeg tænker her på flere ting, men jeg vil specielt nævne en, som jeg har spurgt om i det høje ting for nylig og fik et højest utilfredsstillende svar på, og som nu igen har givet anledning til besværligheder. Det er spørgsmålet om lærere, som ønsker ansættelse i skolen, og som har taget det ud fra adskillige synspunkter særdeles rimelige trin at træde ud af den danske folkekirke og derefter pludselig opdager, at deres muligheder på skolen på visse geografiske lokaliteter er vanskelige. Jeg tror, at adskillige skoledirektioner måske skulle have et ministerielt hyrdebrev om at tænke sig om en ekstra gang, inden de skaber vanskeligheder for lærerkorpssets rekruttering.

Det er den slags ensartethed, som jeg tror vi skal lægge vægt på kommer ind i administrationen. Jeg tror ikke, det vil sløre det lokale selvstyre, det lokale præg. Jeg tror derimod, at det vil give sikrere ansættelsesforhold. I virkeligheden er det et af sigterne i vor lovgivning på det kommunale skolevæsenes område, at den skal give også lærerne en betydelig tryghed i ansættelsen.

Jeg nævner disse punkter, fordi vi før eller senere kan vente en mere omfattende revision i disse sager, og allerede inden den kommer, er jeg ikke i tvivl om, at den højtærede minister på hyrdebrevsmanér kan sikre sig imod, at der kommer alt for meget ballade, og jeg synes, det ser ud til at være tiltrængt.

Erik Østergaard: Ændringerne i de to fremsatte lovforslag, der jo er ret nær forbundne, er måske i sig selv ikke store, men dog ret betydningsfulde. Disse ændringer går i særlig grad ud på en forenkling af administrationen, således at flere afgørelser kan træffes ude hos de lokale myndigheder fremfor som tidligere at skulle passere den noget længere vej om ad undervisningsministeriet. Mit parti kan hilse med tilfredshed, at der her gøres et alvorligt forsøg på at skabe en forenkling af administrationen, der både giver en hurtigere forretningsgang og sparer arbejdskraft.

Jeg finder anledning til at nævne, at den forenkling, som her kommer til udtryk, ville være i høj grad ønskelig inden for adskillige andre områder. De lokale myndigheder, der kender de stedlige forhold, må anses for at være fuldt kompetente til at afgøre mange af de sager, der i dag må om ad centraladministrationen.

Det har tidligere været sådan, at der i landsbyordnede skoler stilles tjenesteboliger til lærernes rådighed, og at der kun i særligt vanskelige tilfælde midlertidigt kan dispenseres herfra. Efterhånden som der bygges centralskoler og de små skoler samles i større enheder, er det ofte et problem og for kommunerne en økonomisk belastning at få fremskaffet disse tjenesteboliger. Kunne det ikke være rimeligt, som de uafhængige også tidligere har foreslået, at lærerne ved centralskolerne ude på landet selv sørgede for bolig i lighed med lærerne ved den købstadordnede skole, der jo selv må ordne den sag? Endvidere må det fremhæves, at det i de fleste tilfælde vil være lettere for lærerne selv at skaffe sig en bolig på landet end i byen.

Vi kan fra mit partis side anbefale lovforslagene.

Undervisningsministeren (K. B. Andersen): For tredje gang i dag vil jeg gerne takke for de mange positive tilsagn om medvirken.

Det ærede medlem hr. Dupont gav en kompliment til mig, og det samme gjorde det ærede medlem hr. Langkilde, der talte om forårsrensning i ministeriet. For at være i overensstemmelse med sandheden vil jeg gerne sige, at dette har mit fulde hjerte, men skal der være mening i det, må